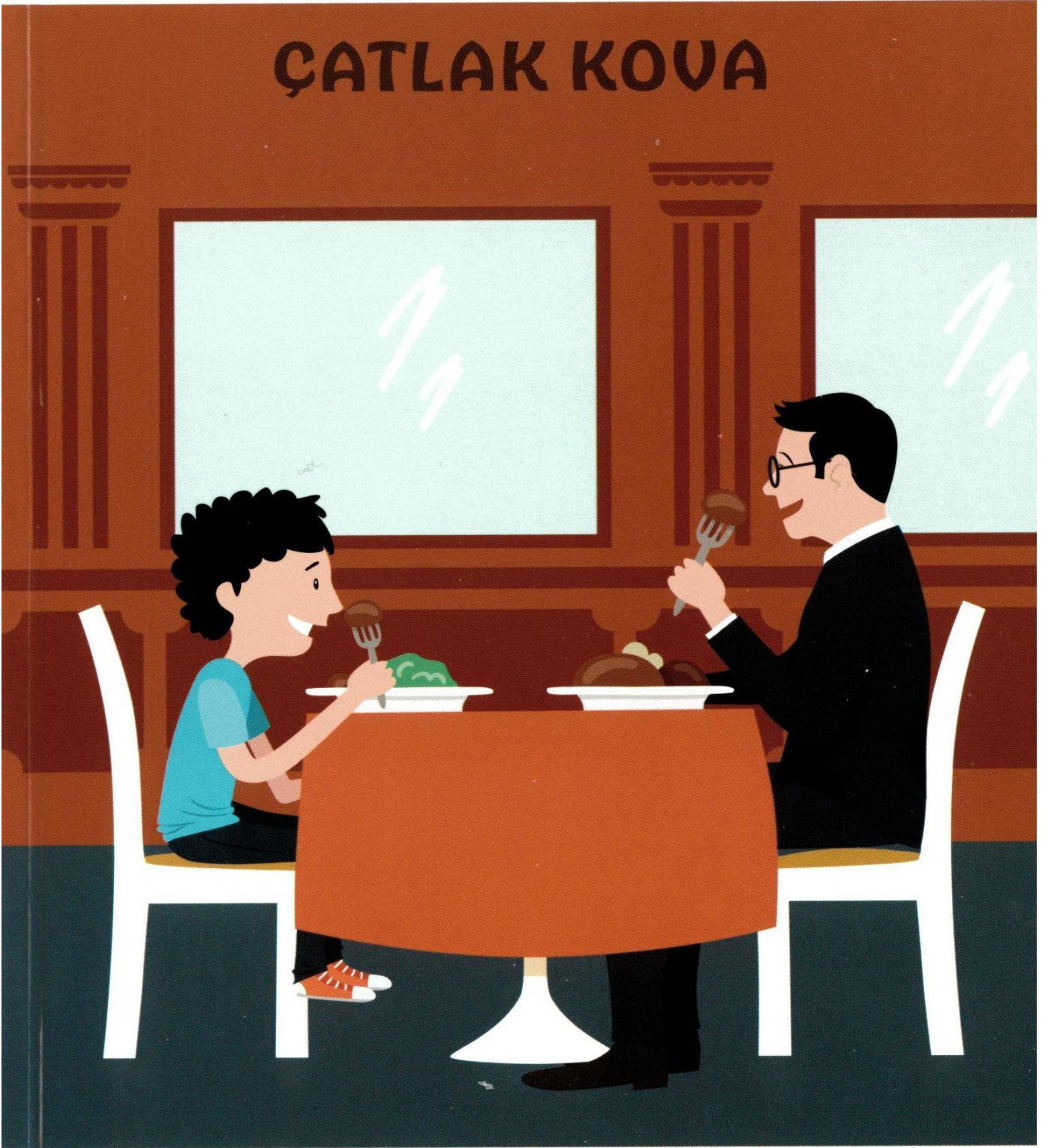

Bu proje Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

ÇATLAK KOVA

.projectgroup

ÇATLAK KOVA

3

DEFTER

27

DOKTOR AMCA

35

BEKLENMEYEN

BAŞARI

45

ÇATLAK KOVA

Soğuk bir kış gecesi idi. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Caddeler, sokaklar bembeyaz örtünün altında derin bir uykuya dalmıştı. Şehrin biraz dışında çocuklar için özel olarak yapılmış ve hazırlanmış bir yuva vardı. Burada ailesi olmayan ve korunmaya muhtaç çocuklar kalıyordu.

Bu çocuklar aynı zamanda çok şanslıydılar. Çünkü, burada sadece kalacak bir yer edinmiyor, geniş bir aileye de sahip oluyorlardı.

Onlarla özel olarak ilgilenen öğretmenler ve görevliler sayesinde sağlıklı yetiştiriliyor, hakları olan eğitimi alıyor, kişisel yeteneklerini geliştirebilmek ve gelecekte topluma faydalı olabilmek için her türlü imkâna erişiyorlardı. Çocuklar üniversiteye başlayana kadar, yani hayatlarını kendi başlarına yaşayabilecekleri yaşa gelene kadar burada kalıyorlardı.

O gün çocuklar doyasıya karla oynamışlardı. Birbirlerine kar topu atmış, büyüklü küçüklü, boy boy kardan adamları bahçede sıralamışlardı. Kar

hepsini de çok yormuştu.

Hava karardıktan sonra yemeklerini yemiş, biraz derslerine bakmış ve kişisel temizliklerini yaptıktan sonra yataklarına geçmişlerdi. Hayaller kurarak rüyalar alemine davet edilmişlerdi. Sıcacık yorganlarının altında mışıl mışıl uyuyorlardı.

Yuvada sadece birisi uyanıktı. Yuva müdürü Sait Bey. Odasında bazı önemli evrakları gözden geçiriyordu. Tam işini bitirmiş ve odadan çıkacaktı ki masanın üstündeki telefon çalmaya başladı.

“Bu saatte kim arar?” dedi şaşkınlıkla ve geri dönüp telefonu açtı.

“Buyurun?”

“Sait Hocam, siz misiniz?”

“Evet, benim?”

Telefon ilçe karakolundan geliyordu. Arayan Komiser Arif’ti. Komiser Arif ile Sait Hoca lise arkadaşlarıydılar. Zaten bu ilçede herkes birbirini iyi tanır, koruyup kollardı. Komiser Arif normalde sakin bir adamdı. Ama şimdi sesi çok telaşlıydı.

Komiser Arif, müdüre:

“Aslında yarın sabah arayacaktım, ama dayanamadım. Biliyorum, bu saatte sorulacak bir soru değil benimki lakin yine de şansımı deneyeyim. Boş yeriniz var mı?” diye sordu.

“Neden sordunuz, anlayamadım?” dedi Sait Bey.

“Yanımda bir erkek çocuk var da...” dedi çekinerek Komiser Arif. Sonra da konuşmasına devam etti:

“Başka bir ilçeden bir polis arkadaşım ile beraber geldiler akşama doğru. Bu soğuk havada, bir parkta tir tir titrerken bulmuşlar onu. Hikâyesi uzun. Beni arayıp çocuk için uygun bir yer bilip bilmediğimi sordu. Benim de aklıma sizin yuva geldi.”

Sait Hoca her zamanki merhametli tavrıyla sordu.

“Bu soğukta dışarıda mıymış?”

“Evet, maalesef.”

“Gelsin, misafirimiz olsun. Yuvada bir kişilik yerimiz vardı. Ben hemen hazırlatırım.”

Komiser Arif’in sesinden keyfinin yerine geldiği belli oluyordu.

“İyi ki varsınız, Sait Hocam. Sağ olun, var olun.”

“Rica ederim. Görüşmek üzere.”

Sait Hoca odasından çıktı. Alt kata indi. Bir görevlinin dinlendiği odanın kapısını tıklattı. Görevli uykulu gözlerle:

“Buyurun hocam?” dedi.

“Bir misafirimiz gelecek. İkinci kattaki yatakhanede boş bir yatak vardı. Ayarlayabilir misin?”

“Tabii, hocam. Hemen üstümü değiştirip geliyorum.” dedi görevli.

Sait Bey çocuğun aç olabileceğini düşünerek mutfağa yönelmişti ki cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Komiser Arif’ti.

“Komiserim?”

“Sait Hocam tekrar rahatsız ediyorum ama yollar hep buz tutmuş. Gelişimiz biraz tehlikeli olabilir. İsterseniz şöyle yapalım mı? Bu gece benim misafirim olsun. Yollar açılırsa sabah erkenden geliriz biz delikanlıyla.”

Sait Hoca “Siz bilirsiniz.” dedi ama sonra birden duraksadı. Delikanlı ifadesini duyunca büyük olduğunu düşünmüştü.

“Komiserim, çocuk kaç yaşında?” diye sordu.

Komiser Arif:

"On. Ama yaşının küçük olması sizi şaşırtmasın. Çok zor şeyler yaşamış daha bu yaşta. Gelirken size çocuk hakkındaki raporu da getireceğim. Getiren meslektaşım çocukla ilgili güzel bir araştırma yapmış..."

"Anladım. O zaman yarın bekliyorum. Yine de bir aksilik olursa haberdar edersiniz." dedi ve telefonu kapadı Sait Hoca.

Ertesi gün, sabah erkenden Komiser Arif, çocukla beraber yuvaya geldi. Sait Hoca kapıda karşılamıştı ikisini. Elini çocuğa uzatıp tokalaşmak istedi.

"Hoş geldin, delikanlı. Benim adım Sait. Senin adını öğrenebilir miyim?"

Kısacık boyu, sanki hiç taranmamış gibi karmakarışık saçları ve baygın baygın bakan kara gözleri vardı. Pek umursamamıştı bu sıcak karşılamayı. İsteksizce uzattı elini.

"İbrahim."

Sait Bey birden çocuğun üstüne gitmek istememişti. Yanındaki genç öğretmene göz kırptı.

Öğretmen hemen İbrahim'e yöneldi. Birlikte kütüphaneye doğru gittiler.

Sait Hoca ise Komiser Arif'i çocuk hakkında konuşmak üzere odasına davet etmişti. Çocuk hakkında hazırlanmış raporu incelemeye ve İbrahim'in yaşından büyük hayat hikâyesini dinlemeye başladı.

İbrahim komşu ilçenin en fakir mahallelerinden birinde dünyaya gelmişti. Dört yaşına gelmeden annesini, babasını kaybetmişti. Bakımını bir süreliğine teyzesi üstlenmişti ama o da İbrahim'i ortada bırakıp başka bir şehre taşınmıştı. Bir süre komşuların evinde misafir olmuş, sonrasında ise hemen bir yuvaya yerleştirilmişti.

Henüz dördüncü sınıfa gidiyordu ama neredeyse çevre ilçelerdeki bütün okulları dolaşmıştı. Çünkü, hakkında sürekli şikâyet vardı. Okula ait eşyalara zarar vermek, öğretmenlerinin eşyalarını saklamak ve arkadaşlarını rahatsız etmek gibi...

Polis tarafından bulunmadan önce, yuvadaki büyük yaştaki çocuklardan biriyle tartışmıştı. Sonra

da ne yapacağını bilememiş ve güvenliğin bir anlık dalgınlığından faydalanarak yuvadan çıkıp gitmişti.

Tabii, uzun süre öğretmenler ve görevliler tarafından aranmıştı. Yuvadaki herkes onun fevri ve öfkeli davranışlarına şahit olmuştu ama ilk defa böyle bir şeye kalkışmıştı İbrahim.

Hava iyiden iyiye soğuyunca ve kar çok yağmaya başlayınca üşümeye başlamıştı. Soğuk onun içindeki öfkeyi de soğutmuştu anlaşılan.

Gidecek tek bir yeri vardı aslında, yuvası. Ama inadı yüzünden oraya gitmemeye karar vermişti.

Geceye doğru polis de İbrahim'i aramaya başlamış ve onu bir parkta, kuytadaki bir bankın üstünde üşürken bulmuştu.

"Sonrasında da eskiden yaşadığı yuvaya gitmemesinin daha doğru olacağını düşünmüş öğretmenleri. Farklı bir yerin İbrahim'e iyi gelebileceğini düşünmüşler." diyerek ekledi Komiser Arif.

"Bizi biraz zor günler bekliyor anlaşılan komiserim." diyerek gülümsedi Sait Hoca.

“Dün benim misafirimdi ve hiç sıkıntı yaşamadık. Bilmiyorum belki de bizim buraların havası iyi gelmiştir İbrahim’e.” dedi komiser gülümseyerek.

Kapı çaldı.

Gelen İbrahim ve onunla ilgilenen öğretmendi. Öğretmen endişeli gözlerle Sait Hoca’ya bakarak:

“Burada durmak istemediğini söyledi. Ben de sizinle konuşmasının daha uygun olacağını belirttim, Sait Hocam.” dedi.

“İyi yapmışsınız, Hocam. Teşekkür ederim, vakit ayırdığınız için. Siz diğer çocukların yanına dönebilirsiniz.”

Sait Hoca, İbrahim’e tatlı tatlı gülümseyerek baktı.

“Ayakta durma delikanlı. Otur bakalım sandalyeye.” dedi.

İbrahim, oturdu ve etrafı incelemeye başladı. Komiser Arif ona dönerek:

“Artık burası senin yeni yuvan İbrahim. Dün de anlattığım üzere seninle özellikle Sait Hoca ilgilenecek.” dedi.

“Ben burayı sevmedim!” dedi İbrahim sert bir ses tonuyla.

Sait Hoca gülümseyerek:

“Daha geleli yarım saat olmadı. Bu kadar ön yargılı olma. İstersen bir süre misafirimiz ol, ondan sonra burayı sevip sevmediğini tekrar konuşuruz. Ne dersin?” diye sordu.

“İyi.” diyerek kestirip attı İbrahim.

“Ben de işimin başına döneyim.” dedi komiser ve izin isteyip odadan çıktı.

Sait Hoca, İbrahim’e birkaç soru sordu ama hep kısa, umursamaz ve sert cevaplar aldı. Sonra biraz yuvayı gezdirdi. Yemekhanenin önüne gelince:

“İbrahim, şimdi yemek saati. Haydi, git sen de arkadaşlarına katıl. Ben eminim seninle çok iyi arkadaş olacağız.” dedi.

Ertesi sabah İbrahim, ilk olayıyla müdürün odasında idi. Etüt sınıfının kapısı boydan boya tahta kalemiyle çizilmişti. Bir de okunması zor bir yazıyla garip garip şeyler yazılmıştı. Öğretmenleri bunu kimin yaptığını sorduğunda kimseden cevap

alamamışlardı. Sonrasında çocuklar İbrahim'in yaptığını söylemişlerdi.

Etüt öğretmeni, İbrahim'e bu yaptığının çok yanlış olduğunu ve yuvaya ait eşyalara zarar vermemesi gerektiğini anlatmıştı. Ancak, İbrahim duymazdan gelmişti. Öğretmen durumu Sait Hoca'ya anlattı.

"İbrahim, anlatılanlar doğru mu?" diye sordu Sait Hoca.

"Doğruysa doğru. Cezam ne?" dedi İbrahim pişkin pişkin.

Sait Hoca, İbrahim'in zannettiği gibi bir ceza vermek istemiyordu. Yaptığı yanlış düzeltmeliydi. Hemen telefon açarak görevliden kapı için bir boya ve iki fırça istedi. Görevli malzemeleri müdürün odasına getirip:

"Hangi kapıyı boyayacağım Hocam?" diye sordu.

"Sen değil, biz boyayacağız." diyerek İbrahim'i ve kendisini gösterdi.

İbrahim'i aldı yanına ve etüt sınıfına gitti. Boya fırçasının bir tanesini İbrahim'e verdi, diğerini de kendisi aldı.

“Bak Şimdi, benim gibi fırçanı boyaya daldırarak ve sonra kapıyı dikkatlice boyayacaksın. Tamam mı?” dedi.

Sonra da kendisini Şaşkın Şaşkın izleyen İbrahim’in bakıŐlarına aldırmadan boyamaya başladı.

İbrahim bir süre elinde fırçayla öylece durdu. Sonra o da Sait Hoca’ya eşlik etti. Kısa süre sonra boyama bitmişti. Ama kapı ilk hâli gibi deŐildi. Bazı yerler boya tutmamıŐtı. Sait Hoca kapının son hâline bakarak konuşmaya başladı.

“İbrahim sence kapının yeni hâli nasıl oldu?” diye sordu.

İbrahim de kapının pek güzel olmadığıнын farkındaydı.

“Bilmem. Güzel herhalde...” diyerek geŐiŐtirdi.

“Hadi, itiraf edelim ki ikimiz de pek güzel olmadığıнын farkındayız. DeŐil mi?”

“Yani, evet.”

“Peki, sen bu kapıyı çizerken böyle çirkin olabileceğini düşünmüş müydün?”

“Hayır. Canım sıkıldı ve çizdim sadece...” dedi

İbrahim.

“Neden yaptığını sormayacağım. Sadece yaptığın davranışın neye sebep olduğunu görmeni istiyorum. Bu kapı burada yaşayan herkese ait. Arkadaşların, öğretmenlerin her gün bu sınıfa girebilmek için bu kapıyı kullanıyor. Sen bu kapıyı çizerek herkese ait, ortak bir eşyaya zarar verdin aslında. Şimdi seninle eski hâline döndürmeye çalıştık ama gördüğün üzere pek olmadı. Sana kızmayacağım, bağırmayacağım ya da zannettiğin üzere bir ceza vermeyeceğim. Her gün bu kapıyı gördükçe yaptığın yanlış davranışları düşünmeni istiyorum sadece.” dedi Sait Hoca.

İbrahim biraz mahcup olmuştu. Hiç cevap vermedi. Sait Hoca’nın “Şimdi gidebilirsin.” demesiyle oradan ayrıldı ve diğer çocuklardan ayrı takılarak geçirdi bütün hafta sonunu.

İbrahim’in yuvadaki ve okuldaki öğretmenleri ve arkadaşlarıyla arası iyi değildi. Öğretmenlerine saygısız davranıyor, arkadaşlarını rahatsız ediyordu.

Çocuk oyuncağı dediği spor dersine katılmıyordu. Bir köşede oturup öğretmenini ve arkadaşlarını

izliyordu.

Müzik dersinde şarkı söylemek, etkinlik dersinde bir şeyler kesmek, yapıştırmak onu sıkıyordu. Yuvada geçirdiği ilk altı ay boyunca ne güldüğü ne de bir tek gözyaşı döktüğü görüldü.

Sait Hoca ara sıra yuvadaki ve okuldaki öğretmenlere, İbrahim'in nasıl bir öğrenci olduğunu soruyordu. Öğretmenler üzülerek başlarını sallıyor ve:

"Anlattığımız hiçbir şeyi dinlemiyor." diyorlardı.

Bütün bunlara rağmen Sait Hoca ümitsiz değildi. İbrahim'in mutlaka hassas bir tarafı olmalıydı. Eğer onu bulabilirse her şey yoluna girebilirdi.

Bir gün Sait Hoca'yı okuldan aradılar. İbrahim okuldaki bir çocukla kavga etmişti. Haksız olmasına rağmen arkadaşını hırpalamıştı. Üstelik bu ilk olayı da değildi. Bu gidişata dur denilmeli ve bir şeyler yapılmalıydı.

Sait Hoca, arayan kişiden İbrahim adına defalarca özür diledi. Sadece İbrahim'e biraz zaman vermelerini ve bu tarz olayların bir daha

yaşanmaması için İbrahim'le konuşacağını söyledi. Bir süre düşündükten sonra aklına bir fikir geldi.

Akşam, İbrahim'in yanına gitti. Gün içinde yaşadıklarını sordu. İbrahim pek konuşmak istemiyordu. Sait Hoca uzatmadı. Gündüz aklına gelen fikri uygulamaya koyuldu. Elinde tuttuğu çekici ve bir poşet dolusu çiviye uzatarak:

"İbrahim, senden bir şey isteyeceğim. Bak bu çivileri ve çekici alıp bu tahta parçasına çak."

İbrahim omuzlarını silkti.

"Çakınca ne olacak ki? Ne gerek var?"

Sait Hoca, İbrahim'in başını okşayarak:

"Sen de haklısın. Ama bu çivileri çakabilmen için de bazı şartlarım var." dedi.

"Nelermiş onlar?" diye sordu İbrahim yine aynı umursamazlıkla.

"Okulda ya da yuvada birisiyle kavga ettiğinde, bir arkadaşına kötü sözler söyleyip kalbini kırdığında veya ortak kullanılan eşyalara zarar verdiğinde bir tane çiviye bahçedeki tahta çite çakacaksın. Olur mu?"

İbrahim, bu tuhaf isteğe bir anlam veremedi. Ama çivileri çakma fikri hoşuna gitmişti.

İlk hafta içinde tahta çite tam otuz çivi çaktı. Bir sonraki hafta ise yirmi. Çivi çakmak ilk günlerde çok kolay gelmişti ama artık zorlanıyordu. Sonraki günlerde tahta çite çaktığı çivi sayısında gözle görülür bir azalma oldu. Çünkü, İbrahim her çiviye çakarken ettiği kavgaları ve kalplerini kıldığı arkadaşlarını hatırlayıp üzülmüyordu. Bunları düşünebileceğini o da tahmin etmemiştir.

Bir gün, tahta çite hiç çivi çakmadı.

Bu durumu fark eden Sait Hoca ona yeni bir görev daha verdi.

“Bugünden itibaren kavga etmediğin, kimsenin kalbini kırmadığın ve bir şeylere zarar vermediğin her gün için çaktığın çivilerden bir tanesini çıkartmanı istiyorum.”

İbrahim önce bunu yapmak istemedi. Ama çivileri geri çıkartınca neler yapabileceğini hayal etti. Ve çivileri geri çıkarmak için Sait Hoca’nın söylediklerini yapmaya çalıştı. Kimsenin kalbini

kırmamak için öfkelenmemeye çalışıyordu. Kavgalara karışmıyordu. Arkadaşları İbrahim'in bu davranışlarına anlam veremiyordu. Ama yine de kimse İbrahim'e yaklaşmıyordu. Çünkü, hiç belli olmaz, eski İbrahim tekrar ortaya çıkabilirdi.

Bir gün çitin üzerinde hiç çivi kalmayınca Sait Hoca'ya koştu:

"Artık çitin üzerinde hiç çivi kalmadı. Şimdi ne yapacağız? Ama çivileri sana geri vermeyeceğim onu baştan söyleyeyim."

"Aferin sana!" dedi Sait Hoca. "Çiviler senin olabilir. Ama şimdi bu tahta çite dikkatlice bak. Ne görüyorsun?"

"Çivi delikleriyle dolu kocaman bir tahta parçası!" dedi İbrahim.

"Biliyor musun İbrahim, bu tahta parçası asla eskisi gibi olmayacak. Bu izler hep burada böyle kalacaklar. Sen kavga ettiğin ve kırdığın arkadaşlarının kalplerinde de fark etmeden böyle izler bıraktın. Hatta eşyalara kalıcı zararlar verdin. Kendini affettirmek için özür dileyebilirsin.

Lakin özür dilemek hiçbir zaman işleri eski hâline getirmez. Seni affeden insanların kalplerinde, ne yazık ki o eski davranışlarının izleri kalır. O yüzden, önce dikkatli davran. Olur olmaz şeylere sinirlenip insanları incitme. Birisine sinirlenince de bu çivi deliklerini düşünmeyi unutma, tamam mı?”

İbrahim ilk defa yaptıklarından pişman olmuştu.

Günün birinde bir olay İbrahim ile Sait Hoca’yı birbirine daha da yaklaştırdı. İbrahim okula gidiyordu ve bir caddeden karşıya geçerken kendisine doğru geri geri gelen kamyonu fark etmemişti. O sırada Sait Hoca yuvanın kapısındaydı ve dili tutulmuştu. Bağırarak İbrahim’i uyaramayınca birden hızlandı ve koşarak İbrahim’i yakalayıp kıl payı kamyonun altında kalmaktan kurtardı.

İbrahim’in hayatı kurtulmuştu kurtulmasına ama Sait Hoca o hamle sonrasında kafasını kaldırıma çarpmış ve baygınlık geçirmişti. O gün, ilk defa İbrahim bir kişi için göz yaşı dökmüştü.

Sait Hoca hastaneye kaldırıldığında hâlâ

baygındı ve İbrahim onu yalnız bırakmak istemedi. Hep yanında kaldı. Öğretmenleri de bu farklı tavrı gördüklerinden İbrahim'in orada kalmasına karışmadılar.

Bir iki saat sonra tetkikler bitmiş, Sait Hoca kendine gelmişti. Allah'a şükür ki sağlığı yerindeydi. Sadece biraz derin bir uykuya girmişti o çarpmanın etkisiyle.

Gözlerini açtığında gördüğü manzara onu çok şaşırtmıştı.

Yanı başında İbrahim üzgün bir vaziyette onun için ellerini açmış dua ediyordu. Öbür yanda da hemşire vardı.

Ne oldu bana böyle, diyerek doğrulmaya çalıştı. O sırada İbrahim, Sait Hoca'sının kucağına atladı, ona sarıldı:

"Öğretmenim, senin için çok endişelendim. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske attın. Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Bu kadar umursamaz olmayacağım artık, sana söz!"

Sait Hoca da ona gülümseyerek:

“İbrahim! Bir insanı iyi yapan şey sadece dıştan görüldüğü hâli değildir. Ben senin içindeki iyiliği ta en başından beri biliyordum. O yüzden sana inancımı hiç yitirmedim. Sen er ya da geç iyi ve başarılı bir insan olacaktın ve olacaksın inşallah.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz öğretmenim?”

“Evet, aynen böyle düşünüyorum. Eğer senin kalbinde iyilik olmasa burada yanımda kalıp benim iyi olmam için dualar etmezdin. Sonuçta ben sana kuraldan başka bir şey vermedim.”

“Ama o kurallar hep benim iyiliğim içinmiş şimdi anlıyorum!”

“Bunu anlamana çok sevindim evlat. Gel bir daha sarılayım sana.”

İbrahim böyle bir cevap, böyle bir sevgi gösterisi beklemiyordu. Tam tersine ceza almalı veya yeni bir ders verilmeliydi kendisine. Ama tam tersine öğretmeni ona iltifatlar diziordu. Buna ilk başta şaşkın şaşkın baktı. Sonra ona bütün gücüyle tekrar sarılıp ağlamaya başlamıştı. İlk defa birisi

onun daha önce yaptığı şeyler hakkında kötü sözler söylememiştir. Onu gerçekten seven ve ne yaparsa yapsın sevmekten vazgeçmeyen birisi vardı karşısında.

Bir süre sonra İbrahim yuvaya dönmek için müsaade istedi. Sait Hoca ise biraz daha kalmasını, yuvaya beraber geri dönebileceklerini söyledi.

Sait Hoca'nın ciddi bir sağlık problemi olmadığından taburcu işlemleri kısa sürede bitti. Ardından İbrahim ile birlikte yuvaya doğru yürümeye başladılar.

"İbrahim, ben çok acıktım. Yuvada da yemekler soğumuştur. Gel bu sefer bir kaçamak yapalım ve bir kebab yiyelim."

"Olur, öğretmenim."

"Haydi gel, şurada yiyelim." diyerek az ötedeki lokantayı gösterdi Sait Hoca.

Masaya oturan İbrahim ilk defa bir lokantada yemek yemenin heyecanı ve tedirginliği içindeydi. Garson masaya bir sürü ıvr zıvr getirdiğinde ilk sorusu "Tüm bunları biz mi yiyeceğiz?" olmuştu.

“Elbette biz yiyeceğiz. Hem de hepsini. Hiçbirini israf etmeyeceğiz. Hatta üstüne de bir tatlı yeriz, değil mi?”

“Olur yeriz, öğretmenim. Ben varım...”

Yemekler yendikten sonra çay içerlerken Sait Hoca ona eski bir hikâyeyi anlattı:

“Çok eski zamanlarda, mahallenin birinde bir adam dolaşırdı. Adamın boynunda bir sopa, bu sopanın uçlarında iki büyük kova takılıydı. Bu kovalarla su taşıyordu. Ama ne var ki kovalardan biri çatlaktı ve devamlı su akıttı. Diğerisi ise sapasağlamdı.

Adam, her gün dereye iner, kovalarına su doldurur. Sonra da dolu kovalarla evine doğru ilerlerdi. Sağlam kovadan dışarı su sızmaz ama çatlak kova tüm yolu sulayarak eve ulaşırdı. Bu durum iki yıl boyunca her gün bu şekilde devam etti. Adam her seferinde evine sadece bir buçuk kova su götürebildi.

Sağlam kova görevini eksiksiz tamamladığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Çatlak kova ise görevini eksik yaptığı için çok utanıyordu.

İki yılın sonunda bir gün çatlak kova derenin kıyısında dolmayı beklerken diğer kovaya seslendi:

‘Ne kadar şanslısın. Sen suyu hep tam taşıyorsun. Ben ise öyle miyim? Hep yarım taşıyorum.’

Diğer kova cevap verdi:

‘Dönüş yolunda senin tarafına hiç bakmıyorsun galiba. Az sonra dönerken biraz dikkat et istersen.’

Bu cevaba bir anlam veremeyen çatlak kova geri dönüş yolunu iple çeker oldu.

Geri dönüş yolunda bir yandan akan sulara içi giden çatlak kova tepeye tırmanırken yolun bir yanında birbirinden güzel çiçekler gördü.

Diğer kovaya sordu:

‘Bu çiçekler yolun sadece benim tarafımda var. Bahsettiğin şey bu muydu?’

‘Evet.’ dedi diğer kova.

‘Peki, ama bu çiçeklerin benle ilgisi ne?’

‘Sen o suları akıtmasan bu çiçekler burada bitmeyecekti. Senin suyun onlara can verdi.’

Çatlak kova, ilk defa çatlak olduğu için çok mutlu oldu. Farkında olmadan bir işe yaramak hoşuna

gitti.”

“İşte, bu hikâyede çatlak kova sen oluyorsun İbrahim. Devamlı kendini eksik ve hatalı hissediyorsun. Hayat eksiğiyle fazlasıyla bir bütün. Bazen bizim eksikliğimiz bir başka şeyi bilmeden telafi edebilir. Bu yüzden kendine yüklenmemelisin. Sadece doğruların yanında olmalı ve başkalarına saygı ve nezaket çerçevesinde davranmalısın. Bunun dışındaki eksiklerin, noksanların elbet telafi edilir. Lütfen, bunu bir abi nasihati olarak al ve ömür boyu unutma!”

Bu samimi nasihatler İbrahim’de önemli izler bırakmıştı. Bundan yıllar sonra İbrahim gerçekten de Sait Hoca’nın yüzünü kara çıkartmamış üniversiteyi kazanmıştı. Çok başarılı bir mühendis olup ülke çapında başarılar elde etmişti.

Buna en az şaşırان kişi ise İbrahim’in her zaman çok iyi ve başarılı bir insan olduğunu düşünen Sait Hoca olmuştu.

DEFTER

“O, benim!”

“Hayır, benim!”

“Anneeee!”

Bir derginin yanında verilen küçücük bir not defterini paylaşamıyordu Veli ile Zeki. İkiz kardeşlerdi. Birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Ama huyları, davranışları pek benzemezdi. Birisi daha heyecanlı, hareketliydi. Ötekisi ise daha yavaş, sakin ve biraz da dalgındı. Zaman zaman her kardeş gibi birbirleriyle tartıştıkları olurdu. Bazen yaşadıkları olaylar öyle büyüdü ki anne ve babalarının araya girmesi gerekirdi. Ebeveynleri de ellerinden geldiğince doğru şekilde müdahale etmeye çalışırlardı.

Aslında birbirlerine çok düşkünlerdi. Yedikleri, içtikleri ayrı gitmezdi ama nedense son zamanlarda bir kalemi dahi paylaşamaz olmuşlardı. Bu duruma artık bir çözüm bulmak gerekiyordu. Anne ve babaları çok düşündüler. Çocukların birbirlerine olan bağlılıklarını ve muhabbetlerini hatırlatacak bir şey

yapmak istediler. Akıllarına bir fikir geldi. Bir akşam ikisini de çağırıp ayrı ayrı konuştular.

“Bak Zeki, şimdi seninle konuşacaklarımın mutlaka aramızda kalması gerekiyor.” dedi babası.

Zeki gizli planlara bayılırdı. Başını salladı ve gözlerini kocaman açarak babasını dinlemeye devam etti.

“Bu yaz annenle beraber deniz kıyısında bir yerde tatil yapalım diye düşündük. Ama ikinizle beraber gitmemiz biraz zor gözüküyor şu anda. Çünkü, birbirinizle hiçbir şeyi paylaşmak istemiyor ve hep kavga ediyorsunuz. Belki sadece birinizle gitsek daha iyi olur dedik. Bu yüzden bugünden itibaren sen kardeşine iyi davranır ve kavga etmezsen bizimle gelebilirsin. Seçim senin, sen bilirsin.”

“Eee, ben gidersem Veli ne yapacak?”

“Dedenlerin yanına gider. O da tatilini orada geçirir. Tek farkı onun gittiği yerde deniz olmayacağından yüzemez.”

Zeki kendisini çok özel hissetmişti. Bu teklifi

hemen kabul etti.

Bu konuşmanın aynısını Veli'yle de annesi yapmıştı. Veli sevinçten dört köşe olmuştu. Daha konuşma biter bitmez hemen kafasında tatilde yapacaklarını kurmaya başlamış ve denizde saatlerce durmadan yüzeceğini hayal etmişti.

Günler geçip gidiyordu. Yaz tatiline bir ay kalmıştı.

Bir gün Zeki odasında iken Veli geldi yanına. Veli, baktı ki kardeşi onun en sevdiği ve kimseyle paylaşmak istemediği yapbozu yapmaya çalışıyor. Birden bağırmaya ve yerdeki yapboz parçalarını teker teker toplamaya başladı.

Zeki ise vermek istemiyor ve bütün gücüyle küçük parçaları saklamaya çalışıyordu. Sonra birden gizli bir el ikisine de dokunmuş gibi durdular. Tatili hatırlamışlardı. O hırçın çocuklar gitmiş, yerlerine sakin çocuklar gelivermişti.

"Tamam, tamam sen oynamaya devam et kardeşim."

"Yok, yok bitmişti zaten oynamam. Ben biraz

derslerime bakayım.”

“Aslında biliyor musun yapbozun o kısmını ben bir türlü tamamlayamıyordum. Hep yanlış parçaları koyduğum için bir türlü bitmiyordu.”

“İstersen sana nasıl yaptığımı gösterebilirim.”

“Oluuur.”

Buna benzer birçok olay yaşadılar. Ama tam tartışacakları sırada tatil keyfini hatırlıyor ve tartışmayı başlatmadan bitiriyorlardı.

Hatta zamanla ortak oynayabilecekleri oyunları keşfetmiş ve ayrılmaz bir ikiliye dönüşmüşlerdi. Kendileri bile olanlara inanamıyorlardı.

Anne ve babaları ise birbirlerine bakarak gülümsüyorlardı. Bu plan işe yaramıştı.

Bir gün Veli, Zeki’nin sokakta olmasını fırsat bilerek annesinin yanına gitti.

“Anne, sana bir şey söylemek istiyorum. Ben bu tatile tek gidersem çok sıkılıyorum. Hem Zeki’nin benim gibi denizde yüzemeyeceğini düşününce üzölmeye başladım. O da gelse olmaz mı? Sonra hep beraber

gideriz dedemlere, ne dersin?"

Annesi:

"Akşam baban gelince konuşalım bu konuyu. Açıkçası benim de içim pek rahat değil." dedi.

Akşam olunca bu sefer Veli babasının yanına gitti. Annesine söylediklerini ona da söyledi. Babası gülümsedi ve Zeki'yi çağırdı. Veli şaşkınlıkla:

"Ama baba hani çaktırmayacaktık. Zeki bilmemeli." dedi.

Babası hiç cevap vermeden Zeki'ye bir kez daha seslendi. Zeki gelince de iki evladına bakarak:

"Çocuklar, bu yaz ikinizi de tatile götüreceğiz, merak etmeyin."

İki çocuk aynı anda:

"Gerçekten mi?" dediler.

"Evet. Sizi ayırmanın doğru olmayacağını düşündük. Çünkü birbirinizi çok sevdiğinizi biliyoruz. Ama son zamanlarda kavgalarınız o kadar büyümüştü ki neredeyse kardeş olduğunuzu unutmuştunuz. Düşman gibiydiniz. Belki bu tatili

kazanabilmek için bir şeyler düzebilir aranızda diye düşündük. Öyle de oldu. En son ne zaman kavga ettiğinizi ben bile hatırlamıyorum. Aferin ikinize de! Aslanlarım benim!” dedi babaları ve kalkıp ikisini de ayrı ayrı öptü.

Zeki ve Veli o günden sonra da değişmediler. Eşyalarını paylaştılar ve ortak oyunlarla daha çok eğlendiler. Ara sıra ufak tefek tartışmalar, kavgalar oldu tabii. Ama bir şekilde tatlıya bağlandı hepsi de.

Dergiden çıkan deftere gelince... Ne Zeki'nin ne de Veli'nin oldu o defter. Artık ortaklaşa kullanıyorlardı. Tatil boyunca hangi oyunları oynayabileceklerini yazmaya başlamışlardı.

DOKTOR AMCA

Melda'nın canı çok sıkılmıştı. Bu mahalleye yeni taşınmışlardı ve kimseyi tanımıyordu. Evdekilere çok sıkıldığını söyleyince babası hemen ayağa kalkmış ve neşeyle evin yakınındaki parka gidebileceklerini söylemişti.

Parktaki salıncakta sallanırken bir kedi sesi duydu Melda. Sanki ağlıyor gibiydi kedi. Ses parkın en büyük ağacının altındaki çalılklardan geliyordu. Babasıyla beraber oraya gidince sesin sahibi yavru kediği gördüler. Ufacıktı.

"Açlıktan ağlıyor değil mi baba?" diye sordu Melda.

Babası:

"Olabilir. Baksana biraz da topallayarak yürüyor. Belki de ayağına bir şey olmuştur." diye cevap verdi.

Böyle böyle konuşurken onu eve götürüp iyileştirmeye karar verdiler. Eve doğru yürürlerken yanlarından eski kıyafetler giyinmiş, şapkalı bir adam geçti. Melda adamdan biraz korktu. Ama kedi de susmuyordu ki. Yanlarından her geçen onlara

bakıyordu dikkatli dikkatli.

Babası kızının korktuğunu fark etti. Adamın bir dilenci olduğunu zannetti. Elini cebine attı. Tam adama birkaç kuruş verecekti ki adamın gülümseyerek Melda'ya baktığını fark etti:

"Bu zavallı hayvana bir şey olmuş." dedi.

Sonra kediyi kucağına alarak:

"Gel bakalım, ufaklık!" dedi. "Derdin neyse şimdi anlaşılır."

Bu arada adam, babasıyla muhabbet etmeye başladı.

"Sizi buralarda ilk defa görüyorum. Yeni taşınanlar siz misiniz yoksa?"

"Evet, yeni taşındık. Siz nerede oturuyorsunuz?"

"Benim evim de şu sokağın sonunda. Dikkatinizi çekmiştir. Tek katlı, küçücük bahçeli ev, benim evim."

"Aa evet, ben gördüm." dedi Melda heyecanla.

Babası, adama gülümseyerek:

"Bu arada ben Mirza." dedi.

“Bana da mahallenin çocukları Doktor Amca diyorlar. Açıkçası bu isme o kadar çok alıştım ki ben bile kendi ismimi unuttum.” dedi adam gülerek.

Doktor Amca kucağında kedinin ayağının altında sanki bir şey arıyormuşçasına elini gezdiriyordu. Sonra:

“İşte, buldum.” dedi.

Kedinin miyavlaması iyice arttı. Adam sanki canını acıtıyordu. Ama buna rağmen kaçmaya çalışmıyordu. Sonunda adam onu serbest bıraktı ve Melda’nın kucağına uzattı.

Doktor Amca elinde tuttuğu diken gibi bir şeyi havaya doğru kaldırdı ve kediye:

“İşte, kurtuldun! Artık istersen zıpla, istersen hopla!” diyerek gülümsedi.

Kedi mır mır diye ses çıkarırken adam arkasını dönüp gitti. O kadar hızla uzaklaşmıştı ki ne Melda ne de babası “Sağ ol!” diyebilmişlerdi.

Eve gidene kadar Doktor Amca hakkında konuşup durdu baba kız. Ertesi gün Melda dışarıya tek başına

çıkmişti. Tek başına oynarken yanına gelen birkaç çocukla tanışmış ve oyun oynamaya başlamıştı. Bir ara çocuklara kediden ve Doktor Amcadan bahsetti.

Çocuklar heyecanla:

“Kedi hâlâ evde mi? Sevebilir miyiz?” diye sordular.

“Yok, teyzem aldı götürdü akşam. Onun kocaman bir bahçesi var, orada bakacaklarmış.” diye cevap verdi Melda.

Çocuklar üzölmüşlerdi. Ama Melda, yeni tanıştığı arkadaşlarını hemen kaybetmek istemiyordu. Onlara Doktor Amcayı sordu. Çocuklardan en büyük olanı:

“Ha, o mu? O bizim mahallenin Doktor Amca’sı. Kimin başına bir şey gelse hemen koşar, gelir. Üstelik çağırmazsın bile. Çok ilginç ama o her şeyi biliyor.” dedi bilmiş bilmiş.

Melda tekrar sordu:

“Peki, ailesi yok mu? Tek başına mı yaşıyor? Gerçekten doktor mu? Nasıl para kazanıyor?”

Çocuk önce güldü sonra da cevap verdi:

“Doktor Amca’nın mı? Onun hiç kimsesi yok. Bazıları bir ailesi vardı, trafik kazasında vefat etti diyor ama bence doğru değil. Öyle olsa bize söylerdi değil mi çocuklar?”

Çocuklar aynı anda başlarını sallayıp “Eveeet!” dediler. Sonra büyük çocuk devam etti anlatmaya:

“Doktor Amca’nın gerçekten doktor olup olmadığını kimse bilmiyor. Hem insanların hem de hayvanların dilinden çok iyi anlıyor. Nasıl para kazandığına gelince... Sadece bazen yaptığı işler için çok az para alıyormuş. Bir yerden başka bir yere eşya taşımak gibi basit işlerden bahsediyorum tabii.”

Melda çok şaşırmıştı. Doktor Amca’nın gizemli yaşamı ona çok ilginç gelmişti. Sonraki günlerde de onu sık sık görmeye başlamıştı. Bir çocuğun bisikletini tamir ederken, bir evin dış kapısının camını dikkatli bir şekilde takarken ve daha birçok işi yaparken gördü onu. Bu işlerin çoğunu kendisine yaptırıyorlardı. Çünkü, Doktor Amca sadece para

kazanmak için yapmıyordu bunları. Sanki kendi eviymiş gibi özeniyordu ve elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Melda sonunda anlamıştı. Başı sıkışan herkes Doktor Amca'ya koşuyordu. Hatta bir gün onu pazar yerinde satıcı kadınlarla beraber bir tezgâhın başında elma satarken görmüştü. Çocuklar söylemişti. Tezgâh sahibi kadın çok hastaymış. Doktor Amca'dan yardım istemiş.

Doktor Amca'yı herkes çok seviyordu. İnsanların ona nasıl güvendiğini görmek için, Doktor Amca'yı mahallede yürürken görmek yeterdi. Herkes ona selam veriyordu. Çocuklar etrafında dolaşıp duruyorlardı. Her kapı ona açıktı. Her masaya oturabiliyordu. Mahalledeki her şey sanki onun elinde gibiydi.

Melda bir sabah kalktığında anne ve babasını salonun ortasında dururlarken gördü. Sonradan anladılar ki çatıda sıkıntı varmış. Bu yüzden salonun tavanından minik minik damlalar akıyormuş. Babası

Melda'ya dönerek:

"Kızım, Doktor Amca'yı çağırsana. Mutlaka bilir o." dedi.

Melda omuzlarını silkerek:

"O öyle çağırılmaz!" dedi.

Babası:

"Eee, ne yapacağız böyle bekleyecek miyiz? Adam evin içini görecekt değil ya nereden bilsin?"

Melda kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

"Öyle demek istemedim babacığım. Ben şimdi aşağıya inip bir çocuğa söyleyeceğim. Mutlaka Doktor Amca'nın kulağına gider ve gelir."

Melda'nın dediği çıkmıştı. Hakikaten aradan iki saat geçmeden gelmişti Doktor Amca kapıya.

Salon ve çatı arasında gidip gidip gelmiş ve o gün bitirmişti işini. Yine sessizce çıkıp gitmişti. Evin babası:

"Tüh! Adama bir teşekkür bile edemedik. O kadar da çalıştı." dedi ve sonra Melda'ya seslendi:

"Melda! Kızım! Al şu parayı Doktor Amca'ya götür.

Çok teşekkür etmeyi de unutma.”

Melda mahallede biraz dolaştıktan sonra bulmuştu Doktor Amca’yı. Paranın sadece birazını almıştı.

“Bu kadar para bana yeter.” demişti.

Aradan yıllar geçmişti. Melda büyümüştü. Ama Doktor Amca’yı hiç unutamamıştı. Her hatırlayışında aklından şunlar geçerdi.

“Bütün insanlar onun kadar birbirlerine güvenseler, ağgözlü olmasalar ve birbirlerine faydalı olmaya çalışsalar ne olur sanki? Böylece daha az suç işlenir, daha az kötülük olur. Hapishaneler kapanır, mahkemeler ve karakollar bu kadar kalabalık olmazdı. Herkes Doktor Amca gibi yaşasa, dünya çok farklı bir yer olmaz mıydı?”

**BEKLENMEYEN
BAŞARI**

Yusuf on yaşındaydı. Bir yaz önce, ailesiyle tatilden dönerken bir trafik kazası geçirmişlerdi. Ailece çok zor günler geçirmişlerdi. Babası ölümden dönmüş ve günlerce yoğun bakımda kalmıştı. Kendine geldiğinde ise günlerce konuşamamış, yürüyememişti. Uzun süren tedaviler sonucunda ancak eski sağlığına kavuşabilmişti.

Yusuf ise sol bacağını bu kazada kaybetmişti. Yerinde duramayan, dışarıdan eve girmeyen çocuk bir anda gitmiş; yerine evden, hatta odasından bile çıkmayan bir çocuk gelmişti. Annesi ve babası her gün onunla konuşuyordu. Bacağının olmamasının onun için bir engel olmayacağını anlatıyorlardı. Ama bu söylenenler Yusuf'u hiç ama hiç etkilemiyordu.

Babası, oğlunun iyice içine kapanmasına daha fazla göz yumamadı. Onu zor da olsa ikna ederek dışarıya çıkardı. Yusuf, yol boyunca hiç konuşmadı.

Babası onu bir spor salonuna getirmişti. Onları güler yüzlü bir karate hocası karşıladı. Yusuf'a her tarafı gezdirdi ve eğer isterse karate dersi

verebileceğini söyledi.

Yusuf:

“Ama benim bir bacağım yok. Bu yüzden gelsem de bir şey yapamam.” dedi üzgün üzgün.

Karate hocası bu durumun onun için asla engel olmayacağını söyledi.

“Önce bir başlayalım derslere. Yapıp yapamayacağını o zaman anlarsın.” diye de ekledi.

Yusuf uzun zamandır ilk kez heyecanlanmıştı. Belki de gerçekten yapabilirdi.

“Tamam, o zaman.” dedi ve babası hemen oğlunun kaydını yaptırdı.

Kısa zaman sonra, karate hocası, Yusuf’un özel durumuna göre bir çalışma planı çıkarmış ve ona ders vermeye başlamıştı.

İlk zamanlar her şey çok güzel ilerliyordu. Ama Yusuf bir süre sonra sıkılmaya başladı. Çünkü, üç aydır hep aynı hareket üzerinde çalışıyorlardı. Bu işe bir türlü akıl erdiremeyen ve sabrı tükenen Yusuf, hocasına:

“Üç aydır aynı hareket üzerinde çalışıyoruz. Çok sıkıldım. Bana sakat olduğum için böyle davranıyorsunuz.” dedi.

Hocası, ona başka hiçbir hareket öğretmeyeceğini söyleyerek:

“Senin bilmen gereken tek hareket, işte aylardır üzerinde çalıştığımız bu harekettir.” dedi.

“Şimdi ne demek istediğimi ve neden böyle yaptığımı anlamıyorsun ama biraz daha sabredersen, yakında çok iyi anlayacaksın!”

Birkaç ay sonra karate turnuvaları başladı. Hocası, Yusuf’un turnuvalara katılabilecek seviyeye geldiğini söyleyerek ismini yarışmacılar listesine yazdırdı.

Nihayet turnuva günü geldi. Hem Yusuf hem de hocası çok heyecanlıydı. Yusuf’un annesi ve babası da ilk sırada yerlerini almışlar, sabırsız bir şekilde oğullarının çıkmasını bekliyorlardı.

Yusuf, karşısına çıkan ilk rakibini hemen yendi. Hatta rakibinin bu kadar kısa süre içinde yenilmesine

başta Yusuf olmak üzere herkes çok şaşırdı.

İkinci ve üçüncü rakipleri de Yusuf'un karşısında pek bir hareket yapamadan, kısa süre içinde yenildiler.

Ailesi ve hocası çok mutluydu. Yusuf ise hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

Finale yükselen Yusuf'un karşısında, bu sefer gerçekten güçlü bir rakip vardı. Maçın başında az daha yeniliyordu. Devre arasında ise hocasının yanına gitti.

"Ben başaramayacağım! Onu yenemem, maçı bırakmak istiyorum!"

Hocası ise:

"Hayır!" dedi. "Devam edeceksin ve onu yeneceksin!"

Maç tekrar başladı. Birden büyük bir savunma hatası yapan rakip oyuncu, kendisini yerde buldu.

Yusuf, tek bir hareketle rakibini yere yapıştırmıştı. Aslında bu onun bildiği tek hareketti.

Turnuvadan sonra herkes tek bacaklı bir çocuğın

nasıl bütün rakiplerini tek tek yenerek şampiyon olduğunu merak ediyordu. Bu duruma en çok hayret eden ise Yusuf'tu.

Boynunda madalyası ile hocasının yanına geldi.

"Tek bir hareketle ben bu maçları nasıl kazandım?"

Tecrübeli karate hocası gülererek cevap verdi:

"Sen karatenin en zor ve en etkili hareketi üzerinde uzun süre çalıştın. Rakibinin bu hareket karşısında yapabileceği tek savunması ise senin sol bacağını yakalamasıydı. Ama bunu yapabilmesine sen izin vermedin."

Yusuf, hocasına sıkı sıkı sarıldı. Çünkü onun öğrettikleri sayesinde başarılı olabilmişti. Sol bacağının olmayışı bir eksiklik değildi artık.